

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha 10

Tábory!
Doplněk skautské praxe
Jak jsme dobývali hrad Rokštejn
Ivančena

... a další!

VÁŽENÍ A MILÍ BRATŘI A SESTRY,

léto? Tábory? Prázdniny? Jsou pryč. Zůstal jejich barevný otisk na stránkách Lokali, který vám k potěšení celé redakce přinášíme. Když už mluvím o redakci, jsem rád, že se projekt Mluvicího špalku rozrostl o dalšího aktivního účastníka. Mrňous se s nadšením sobě vlastním ujal fotek a bude pomáhat Žabce s grafickou úpravou. S jeho fotografickým talentem (a vybavením) stránky Lokali zase o něco zkrásnějí. Rozdíl je myslím patrný už na tomto čísle.

Děkujeme všem, kteří si na nás vzpomněli a poslali nám dopisy. Nejvíc nám jich přišlo od bratra Midlocha (můžete si přečíst jeho článek Doplněk skautské praxe) a bratra Člupka, ale ceníme si každého psaní.

Příjemné čtení vám za redakci přeje

TECKLIS

PLÁNY

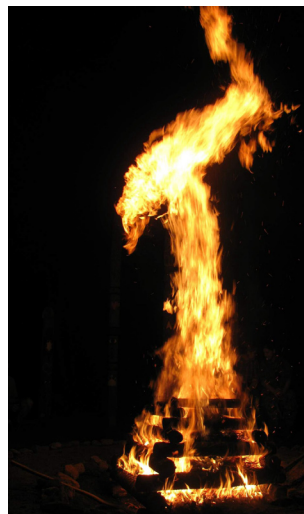
- 3. - 5. 10. 2014** STŘEDISKOVÝ SRAZ
30. 11. 2014 MIKULÁŠSKÉ PUTOVÁNÍ
19. - 20. 12. 2014 BETLÉMSKÉ SVĚTYLKO
10. 1. 2015 PRAHOU PLNOU STRAŠIDEL

POZVÁNKA

4.-12. 10. 2014 DESKOHRAŇÍ
(TYRŠŮV DŮM, PRAHA)

Deskové hry boří bariéry. Vyzkoušejte nové hry nebo se pusťte do turnaje!
Pondělí až středa vstupné zdarma.

NÁHLED NA TÁBOR 305.

TÁBOR 309. ODDÍLU STŘELKA

VEVER A MARTY (STŘELKA)

S Tecklisem jsem se dohodl, že vytáhnu pár publikovatelných dní z Táborového deníku, který jsem sepisoval já a Marty. Celotáborová hra byla pojata na téma western. Za splněné etapy a úkoly se dostávaly falešné dolary s portréty vedoucích, za které jsme si mohli koupit různé věci a pochutiny ve westernovém krámku, kde prodával Achil. A tady jsou tedy ty nejlepší zápisy:

ZÁZNAM ZE DNE 6. 7.

Dnešek začal pozdním budíčkem v 8:00 hod ráno. Budila nás Klára a oznámila nám, že když je neděle, tak rozcvička nebude a kdo chce, může se převléknout do plavek a jít se osvěžit do rybníka. K snídani byla bagetka s mazacím a strouhaným sýrem a čaj. Po snídani následoval ranní nástup, vedoucí dne byl Beňa. Dopolední program: byli jsme zase rozděleni na dvě hrací skupiny.

Melounova skupinka, ve které byl Bob, Panda a já, šla na naučný program do kuchyně - vařit ovocné plněné knedlíky. Bártova skupinka, ve které byl Citron, Medvěd a Marty, šla opravovat dámské latríny a zakrývat sprchu. Poté šla skládat z papíru origami. Melounova skupinka se zatím patlala s knedlíky. Když Melounova skupinka dodělala těsto na knedlíky, tak Klárka řekla, že knedlíků je málo, a že budeme muset přidělat těsto, ale došly nám potřebné ingredience na další těsto. Tak přišel Šmudla a vše vyřešil: kdo by potřeboval mouku, když máme strouhanku a tak bylo přidělováno těsto na knedlíky a plnilo se dál. Po sladkém obědě probíhal hodinový polední klid. Klid

uběhl rychle jako vždy a začal odpolední program. Nejdříve nás čekala společná hra s vlčaty a světluškami. Následovně jsme se vrhli na dokreslování sádrových masek, pod dohledem Klárky. Zbyla nám ještě hodina do večere, tak jsme se někteří rozhodli hrát deskovou hru Lovci noci. K večeri se podával buřtguláš s chlebem. Následoval večerní nástup s vedoucím dne Beňou. Večerní program probíhal v tee-pee, kde jsme každý řekl něco o prvních dnech tábora. Do večerky „volno“ - výroba třísek do tee-pee.

ZÁZNAM ZE DNE 13. 7.

Nepřítomnost všech vedoucích byla záměrná, aby se zjistilo, jak si povedeme bez vedení :-).

Dnešní den v táboře začal velice zajímavým zjištěním a to tím, že v táboře nebyl ani jeden z vedoucích a roverů a jeden ze skautů - Vever. Jelikož okolo 8:30 hodin stále nikdo nedorazil, dali jsme si snídani a to rohlík a paštiku s čajem. Po snídani jsme se dokopali k práci a tak se dělalo nové molo,

tedy sháněly se tyčky a řezalo se dřevo do kuchyně. Meloun uvařil oběd pro zbylé hladovce a tak jsme měli těstoviny s rajčatovou omáčkou a slaninou. Začali jsme průběžně jíst okolo 12:00 hodin a dojídalo se až do 13:00 hodin. Jelikož zbytek tábora odpadl do tee-pee, tak Mártý alespoň poklidil kuchyni a jídelnu. Vedení stále nedorazilo. Ve 13:45 hodin dorazilo vedení i s Veverem. Mudrc sundal naši anarchistickou vlajku z ranního nástupu a tábor byl opět pod vlajkou republiky a zasekl sekeru na znamení pracovního dne. Po delší spací pauze se dělalo molo. K večeři byla česneková polévka a chléb. Po večerním nástupu pod vedením vedoucího dne Pandý se hrála aréna s dřevárnami. Večerní tee-pee bylo samozřejmostí. Následovala výborná noční hra s čarodějnicí, svíčkami a tajupnými kruhy. Čarodějnicí hrál přesvědčivý Achilles. Noční hlídku měla služba s Melounem a toť Meloun, zmrzačený Medvěd a Vever.

ZÁZNAM ZE DNE 17. 7.

Ranní (oddechovou) rozcvičku vedl Kulda. Snídaně obsahovala chléb s libovolnou pomazánkou např.: májka, tavený sýr, pomazánkové máslo, ďábelské toasty. Dnešní vedoucí dne byla Klárka. Dopolední program se nazýval skautská idea s Mudrcem. Probírali jsme: skautské zákony, heslo, denní příkaz a slib. Do oběda se hrála hra Bang! K obědu pórková polévka a řízky s bramborem a kyselou okurkou. Polední klid tradičně jedna hodina. Odpolední program zaplnila závěrečná etapa, inspirovaná karetní hrou Bang! Etapu vyhrála družinka

Bárta, tak jsme se ocitli na remíze a tak se házelo mincí. Melounova skupinka měla větší štěstí a tak vyhrála celotáborovou hru a stala se sheriffy. K večeri byly těstoviny s bílou omáčkou. Po večerním nástupu bylo otevřeno Mrňousovo super casino, kde jsme se každý k něčemu zavázali, abychom dostaly žetony. Hlídky - služba Melouna. Kolem půlnoci se Meloun, Bárt a Bob rozhodli, že provedou přepad do tábora 305. oddílu.

ZÁZNAM ZE DNE 18. 7.

Ranní rozcvička: nejdříve jsme šli do rybníka si zaplatat a po plavání jsme si ještě dali naši tradiční kruhovou rozcvičku. Před snídaní šel Mudrc, Mrňous, Bob, Meloun a Bárt vyjednávat kvůli špalku, který jsme si vypůjčili při přepadu. K snídani byl rohlík s pomazánkovým máslem, májku a taveným sýrem a čaj.

Vedoucí dne byl Mudrc. V dopolední hře jsme všichni pracovali společně. Po táboře byly rozmístěné věci, které jsme měli najít, sebrat a odnést na stanoviště, aniž by si nás všimnul někdo z vedoucích. K sváče nebyla šustěnka, nýbrž okurka. Následovala dražba věcí z krámku s krámama. Zde jsme využili šeky ze včerejšího casina. K obědu byly buchtičky s krémem. Polední klid byl půl hodiny, aby se dohnal posunutý budíček. Polední klid ukončil Kulda pískaným S. Čekala na nás stavba slavnostní pagody, kvůli konci tábora a slibu. Rozdělili jsme se do tří skupinek. Jedna sháněla dřevo, druhá vyráběla fakule a třetí vyráběla samotnou pagodu a také nesmím zapomenout na vlčata, která přinesla chrastí na výplň. K ohni byli pozváni i hosté z 305. oddílu - Napo, Lovec, Hermiona a Vlnka. Ohnivci: Vever, Kulda, Citron a Panda.

Kus tábora jsme si zpříjemnili natáčením Televizních novin a filmu Kartel

NA ÚBOČÍ LYSÉ HORY CPAL JSEM SE BORŮVKAMI

TECKLIS

Na úbočí Lysé hory cpal jsem se borůvkami. Byl krásný i když chladný den na konci srpna. Všechny borůvky celého letošního léta se urodily na tom plácku hned u cesty. S rukama modrýma a ústy plnými, divil jsem se, jak je možné, že zástupy turistů prošlapávající žlutou značku na dohled od téhle fialové ještě nezbaštily všechny bobule. Ještě teď nevím, jak se mi podařilo opustit lahodné rozcestí na Malchioru.

Z vrcholu Lysé je náramný výhled na Beskydy, znalec by dole rozeznal Nošovice, rodiště Radegasta, toho dvanáctistupňového ve skle, a Frýdek-Místek - pro změnu rodiště mého taty. Jestli tam někdy budete, prohlédněte si jak zámek, tak hrad. Ale jestli někdy budete na Lysé, dejte si jako já nahoře čaj a nebo horkou čokoládu a pak se pusťte dolů po serpentínách a zhruba dva kilometry modré značky vás dovedou k mohyle. Rozhlédněte se pořádně, tohle je skautské místo.

Lilie na Ivančeně se propadaly do šera a sytě oranžové slunce vysílalo poslední paprsky přes obzor na mohylu postavenou skauty. Na památku skautů. Zatčených, mučených a popravených v dubnu a květnu 1945 za svou činnost ve skautském Slezském odboji. Před odhalením

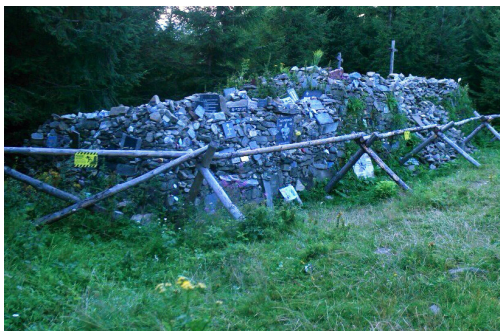
gestapem tato odbojová skupina převáděla do zahraničí lidi, kterým zde hrozilo nebezpečí, mapovala německé dělostřelecké pozice, minová pole, protitankové zátarasy a také zásobovala beskydské partyzány oblečením, potravinami a léky. Hlavní aktéři byli zabiti ranou do týla nad masovým hrobem v Polském Těšíně.

Zhruba po roce, 6. října 1946, zde bratři z ostravské Třicítky vztyčili kříž. A když byla naše organizace zakázána v další totalitě, tradice a památka nezmizela. Z mohyly na Ivančeně se stal symbol svobody a připomínka toho, že se za ní musí bojovat. Na pokyn „přiložte svůj kámen“ odpověděli skauti z celé republiky a mohyla vyrostla do výšky čtyř metrů. Však za dva roky jí bude už sedmdesát!

Teda, snad. Stavba chátrá, spodní vrstvy se bortí a v padlé tmě jsem už bál jít blíž. Místo toho jsem se zastavil nad tabulí žádající o pomoc s opravou. Chybějí peníze i šikovné ruce na přeskládání těch

kamenů. Ale snad se jich do sedmdesátin najde dost. Jsou to ještě dva roky.

Na vlastní kůži jsem najednou začal cítit, že drsné povětrnostní podmínky, které mají zkázu na svědomí, nejsou žádný výmysl. Nad hlavou se pomalu začaly objevovat hvězdy, když jsem popadl batoh na záda a s baterkou v ruce spěchal dolů, do pohodlí. Uvažoval jsem, jak to s mohylou dopadne a vzpomínal na minulé skauty. Třeba taky na Melchioru rádi baštili borůvky.

Ivančena má své stránky www.ivancena.cz, najdete tam více než zde bylo řečeno. Mimo jiné i číslo sbírky na rekonstrukci mohyly: 2700217955/2010. Na účtu je zatím (po uzavěrce) z potřebného milionu jen 158 000 Kč.

JAK JSME DOBÝVALI HRAD ROKŠTEJN A BRTNICI

SABU

Brtnice, pravý přítok řeky Jihlavy, je dlouhá jen asi 30 km, ale je velmi krásná. Na jejím břehu stojí i hrad Rokštejn. Tato řeka protéká také městem Brtnice, kde má rodiště a chalupu náš vedoucí Rošťa - Balů. To byl asi hlavní důvod, proč zde od roku 1975 tábořila jeho Káňata, čestným názvem - oddíl skauta a generála Antonína Sochora.

Tábořiště Káňat stálo na krásném romantickém místě a trochu mi připomínalo Sluneční zátoku Jaroslava Foglara. Brtnice tu tvoří takový oblouk a právě u něho stával tábor. Byl tak z části chráněn vodou a z druhé strany byl hustý les. Okolo tábora procházela cesta a to byl vlastně jediný přístup. Myslím, že zde bratr Rošťa - Balů uvažoval podobně, jako Jan Žižka před bitvou u Sudoměře roku 1420. Útočníci to ani tady nebudou mít lehké.

V roce 1975 se konal náš poslední tábor u Miletína na řece Želivce. I letos náš oddíl Vičáků vyrazil na dlouhé putování. Snadno uhádnete, že jsme jeli právě za Káňaty do Brtnice. Cesta to byla dlouhá a tak odradila i naše tradiční pronásledovatele. V pondělí 28. července 1975 jsme večer vyrazili směrem na Humpolec a v lese pod širákem přenocovali. Ráno jsme pak jeli vlakem z nádraží v Humpolci do Havlíčkova Brodu. Cestou jsme zamávali známému místu s jezírkem u Herálce a Květinovu, kde se zastavíme až cestou zpět do Miletína.

Ted' jsme si prohlédli Havlíčkův Brod a vlakem pokračovali do Jihlavy a Přímělkova, který je

asi 8 km od Brtnice. Setkali jsme se tu s oddílem Lišek. Děvčata přijela autobusem a ted' společně s našim oddílem vyrazila na návštěvu Káňat. U Doubkova jsme se utábořili a Lišky pokračovaly za Káňaty. Standa - Ježek šel za nimi, aby si za světla tajně prohlédl tábor Káňat.

Mezitím Atri, Berdy a Thermos vyrazili nakoupit do Střížova. Uvařili jsme si dobrou večeři a rozdělili se na dvě skupiny. Jedna bude hlídat náš tábor a druhá vyrazí pod vedením Ježka a Atriho na noční „přepad“ tábora Káňat. Jako vedoucí zůstali v našem táboře dobrovolně Thermos a Skokan. Jediný Ježek znal tehdy cestu do tábora Káňat. Přesně řečeno se tam byl jednou za světla podívat. Ted' nás vedl tmou lesem proti proudu říčky Brtnice. Atrimu bylo tehdy 47 let a celý život nutně nepotřeboval brýle. Ale ve tmě už měl problém, aby si oči zvykly na tmou. My kluci ve věku 14 až 17 let jsme se plni elánu hnali za Standou - Ježkem a Atri za námi trochu zaostal. Mohl na nás tiše zavolat, ale neudělal to. Řekl si, že nás vyzkouší. „Kdo si všimne, že jeden nejstarší člen chybí, to bude asi jednou můj nástupce“. A vyšlo mu to dokonale. Jen rádc

Tábor v MILETÍNĚ - asi rok 1975

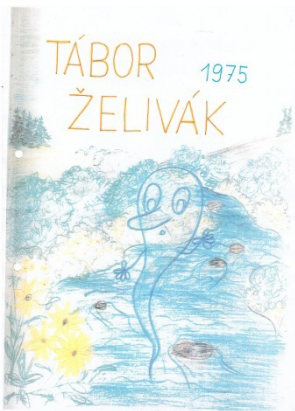

Na snímku: Karel Škařal - Sabu, Karel Škařal - ATRI,

Michal Brabec - Permon, Mordín

Odehnal - Krizaly (narozen 4.1.

jako ATRI, ak až za 33 let)

Berdy si všiml, že Atri nemůže tak rychle. Vrátil se a vzal Atriho za ruku a vedl ho tmou lesem za ostatními.

Káňata ale správně předpokládala, že když přijde Kendy s Liškami, nebude Atri s Vlčáky daleko. Postavili zesílené hlídky a udělali mnoho opatření a nástrah. Například hrnce v kuchyni byly svázaný provázkem, na dveře kuchyně bylo dáno poplašné zařízení. Ježek ale večer pozorně pozoroval tábor a tak některé přípravy viděl. Naše úderná skupina si udělala malý tábor nedaleko a přiblížila se k táboru Káňat, který však byl velmi dobře střežen. Ježek se dokonce dostal zadním vchodem od řeky až do kuchyně a nahmatával ve tmě různé věci, které by se daly odnést. Musel opatrně rozmotávat provázky a odstraňovat různé nástrahy. Jak nám pak vyprávěl, měl ale odejít včas. Za kuchyní už měl několik připravených věcí a uviděl ještě kárku na nákupy. To by byla legrace, přijet ráno do tábora Káňat s kárkou plnou věcí. Ohmatal kárku a odvázal provázek, kterým byla přivázána. Pomalu se rozjel, když se ozvala rána. Kárka měla ještě druhý provázek, kterým byla přivázána další kovová věc, která spadla na hrnec a udělala tu ránu. My ostatní už jen zaslechli výkřik asi Jardy - Kwanga : „Stůj, zadrž!“ V ten okamžik byl celý tábor na nohou a my se tak tak stačili ukrýt do lesa. Obránci procešávali les a já už několikrát viděl na sobě světlo baterky. Zůstal jsem však nehnutě ležet a paprsek světla se otočil jinam.

Karta se pak úplně obrátila. Rošťa - Balů s několika kluky odešel po cestě, kde předpokládal náš tábor. Okolí dobře znal a tak Káňata naopak ukořistila nějaké části oblečení nám. My už se do tábora Káňat nedostali a navíc našli dopis od Káňat se soupisem věcí, které nám odnesli. To už bylo brzy ráno ve středu 30. 7. 1975. Atri s Berdym odešli pro druhou část oddílu. Bodlina, já - Sabu a Ježek jsme se nechtěli smířit s porážkou a tak jsme znovu „zaútočili“ na tábor Káňat. Já s Bodlinou jsme šli vodou a Ježek zůstal za táborem. Za kuchyní jsme ale byli objeveni a museli se dát na rychlý útěk. Já vyběhl na druhý břeh a použil svou oblíbenou taktiku, útěk do prudkého kopce. Po chvíli jsem zjistil, že už běžím sám, bez pronásledovatelů. Bodlina zvolil útěk vodou, kde byl obklíčen a chycen. Ježek toho sice využil a odnesl nějaké věci, ale „skore“ bylo stále horší. Bodlina ležel

svázaný a hlídáný ve stanu. To už se ale vrátil Atri s celým oddílem a byl uzavřen mír.

Pak jsme na návštěvě u Káňat prožili krásný den. Hrály se různé hry a vařilo se společně v táborové kuchyni. Na znalosti o přírodě jsme využili hlavně Kendy a Veverku a někteří z nás „ulovili“ tmavozeleného Bobříka květin. Po večeři byl společný táborák za zvuku tří kytar - Zuzany, Ježka a Kwanga. Pak jsme šli na noční procházku, kdy nám bratr Rošťa - Balů ukazoval hvězdy a souhvězdí na krásné letní obloze. Káňata pak spala taky pod širákem a Liškám půjčila své stany. Ráno jsme se rozloučili s

Káňaty a společně s Liškami vyrazili na hrad Rokštejn. Tam jsme hráli naši další oblíbenou bojovku, na vojska a armády.

Vytvoří se dvě stejně silné skupiny a každý bojovník je označen fáborkem z krepového papíru. Barva označuje funkci a tedy pravomoc. Velitel je většinou jen jeden a barva je bílá. Vybit může všechny hodnosti - jeho jen soupeřův velitel. Letec má modré označení a mimo velitele může vybit každého. Bývají tak dva až tři. Dělostřelec je označen červenou nebo hnědou, bývá jich tak tři až pět a vybit nemůže velitele a letce. A tak to pokračuje jako pyramida pořád dále. Tankista je žlutý a počet je tak pět až osm. Pole uzavírá zelený Pěšák a ten může vybit jen soupeřova pěšáka.

Bývá jich tak sedm až deset. Ale i ten si zahraje a může být důležitý, když třeba provede průzkum a zjistí, kde se nachází soupeřův velitel a kdo to je. Vybíjí se zavoláním jména a barvy soupeře, kterého vidím, např. „Sokol - modrá“ v případě pochyb třeba „Sokol - modrá - na posedu“. Zbýval jsem jednou sám velitel a soupeř ač mě neviděl, zavolaal „Sabu - bílá“. Já se ale neukázal a zůstal nadále ukrytý. Ozval se vedoucí Atri: „Kde je?“ Bylo ticho. Já však věděl, že velitelem soupeřů je Uzel a kterým směrem je ode mne. Plížil jsem se tím směrem a brzy Uzla uviděl. Zavolaal jsem: „Uzel - bílá - východní část mlází“ a bylo vyhráno. Pokud se hráči navzájem dobře neznají, nebo jsou vojska sestavena z více oddílů, je dobré skupiny od sebe vhodně odlišit. Například jedni měli na čele hnědý šátek, druzí žlutý nebo žádný apod.

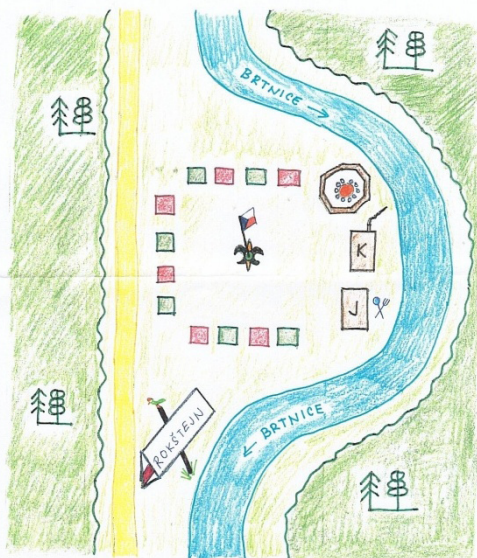
Teď je ale čtvrtek 31. července 1975 a u hradu Rokštejn začíná bitva. Rozdělili jsme si funkce.

Nejmenší zájem byl většinou o velitele a pěšáky. Velitel měl velkou odpovědnost a chybou mohl prohrát celou bitvu. Pěšák zase nemohl moc vybíjet. Byl jsem ochoten dělat velitele a tak jsem dostal bílý fábovek a důvěru ostatních. Berdy a Veverka se naopak jako jediní hlásili, že budou pěšáci a vzali si zelené fábovky. Ježek měl modrý fábovek letce a dělal mi pobočníka. My čtyři jmenovaní jsme se domluvili na tajné „špionáži“. Veverka a Berdy se pokusí dostat co nejbliže k vlajce obránců a zjistit, kdo je jejich velitelem. Určili jsme si signály podle hlasů zvířat, které bude dávat Veverka. Slyšeli jsme tak, kde naši pěšáci jsou. Pak se ozvala 3x kukačka a za chvíli znovu. Tak je to pravá kukačka nebo Veverka? Opět 3x. Podle předchozí domluvy tedy víme, že velitelem obránců je Karel - Thermos. Na Rabí v červnu jsem já chránil Ježka, teď on mi to oplácí a jde jako první. Já kousek za ním. Říkám si, pokud Ježka někdo vybijí, ať je to velitel Thermos a já hned vybiju jeho. Pokud by ho „zasáhl“ některý letec, mohla by to být lest ze strany obránců, abych se prozradil a Thermos vybil mě. Slyším pořád Veverku a její hlasy ptáků, už jsme s Ježkem blízko. Už vidíme vlajku obránců a za ní je skála, kde vykoukne hlava Thermos a volá: „Ježek - modrá“. Označení mu nevidím,

nebýt našeho průzkumu, nevěděl bych zda je letec nebo velitel. Ale pěšáci mi ho předložili „na stříbrném podnosu“. Zavolaám Thermos - bílá a vystupuji z úkrytu. Nemohu už být nikým zasažen, tak jdu volným krokem k vlajce. Náhle se ozve: „Hurá! Na ně!“ Z lesa vyběhnou Berdy s Veverkou a vběhnou do kruhu s vlajkou. Veverka zamává vlajkou nad hlavou. Překvapení obránci se až teď rozesmáli a my útočníci také. Potvrdilo se šachové pravidlo, že i pěšáci mohou rozhodnout bitvu. Rozloučili jsme se s Rokštejnem a vyrazili do Přímělkova na vlak směr Jihlava - Havlíčkův Brod a Humpolec. Tam však dojely jen Lišky - Vlčáci vystoupili na zastávce Radňov, těsně před Herálcem. Na „naše“ lesní tábořiště to bylo zhruba stejně daleko. Já Sabu a Čochtan jsme jeli až do Herálce nakoupit potraviny. Ale tam hlídkovali Albatrosi s běžovou Škodou 1100 MB a tak jsme nemohli vystoupit a prozradit naše tábořiště. Dělalí jsme, že je nevidíme a úmyslně jsme se s Čochtanem vykláněli z okna, aby si mysleli, že jedeme s Liškami až do Humpolce. Vystoupili jsme na zastávce Slavníč a delší polní cestou běželi do Herálce.

Tam jsme nakoupili, dávali pozor na Albatrosy a šli na naše tábořiště. Zdrželi jsme se a tak už měl Atri starost a vyslal Ježka za námi. Ten nás potkal na lesní cestě a vzal od nás část potravin. Věnc buřtu si s úsměvem omotal kolem krku. Mezi tím se Berdy a Grizzly zastavili v Květinově,

≡ TÁBOR KÁŇAT v roce 1975 ≡

≡ Namaloval Karel Skála - Sabu 14. 6. 2014

pozvat pana nadlesního Josefa Mlejnkna na večerní posezení k ohníčku. Doma byl jeho syn a říkal, že tatínek chodí večer se psem do lesa a že se u nás asi zastaví. Na tábořišti už voněla polévka a jako druhý chod si každý opekli buřta. Už byla skoro tma.

Seděli a stáli jsme okolo ohně a povídali. Najednou si Grizzly všiml, že mezi námi stojí pan nadlesní s puškou a se psem. V zelené uniformě a klobouku vypadal trochu jako Krakonoš z Krkonošských

pohádek a stejně tak náhle a tiše se objevil. Ten by se nám hodil na přepady. „No chodit tiše po lese opravdu umím a navíc hajný v lese by nebyl nikomu nápadný“, smál se pan Mlejnek a dostal od nás buřt. Jeho pes však odmítl a vzal si jedině od svého pána! Pak nám pan nadlesní dlouho vyprávěl příběhy z války. Vzpomínal také, jak mu na Dukle hrozilo obklíčení, protože se trochu opozdil. Vypálil ze zákopu dávku ze samopalu, fašisti zalehli a on se snažil doběhnout za kamarády do sousedního zákopu. Už cítil v zádech pohledy a hlavně nepřátele, když od „našich“ zazněla dlouhá přesná dávka ze samopalu PPŠ 41 Špagin. V

zákopu čekal na podporučíka Josefa Mlejnkna nadporučík Antonín Sochor: „Tak kde jsi Pepíku? Už jsem chtěl pro tebe jít.“ Oba spolubojovníci, havlíčkobrodský a duchovský skaut, běželi rychle za ostatními. Až později si všimli, že má Josef Mlejnek prostřelený cíp kabátu. Ráno jsme šli na Orlík a do Miletína, kde už nás vítala Anička Beranová s pekáčem buchet.

MOUDRA MOUDRÝCH

„Naděje je stav ducha, který dává smysl našemu životu.“ - V. Havel

„Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.“ - A. de Saint-Exupéry

„Když už člověk jednou je, tak má koukat, aby byl. A když kouká, aby byl a je, tak má být to, co je, a nemá být to, co není, jak tomu v mnoha případech je.“ - J. Werich

LETEM MELOUNOVÝM SVĚTEM

MELOUN

Tak jsem konečně usedl po dlouhé a vyčerpávající hodinu a půl hodinové jízdě autobusem, která mi normálně trvá asi 15 minut. Zapínám počítač a podívám se na mail. V pořádku, nikdo po mně nic nechce. Podívám se na zprávy, čtu si nadpisky, až se zarazím u jednoho titulku - prý oprava něčeho na železnici. Podívám se co to je, záhy zjistím, že to je ten důvod proč celá Praha 10 stojí. Přečtu si celý článek, dojdu nakonec a tam zjistím, že jsem se nedozvěděl nic důležitého. Projdu všechny články, pomyslím si, že Putin se asi uklidnil, když jsem neslyšel už dva dny nic o Ukrajině. Pak se podívám na Facebook jestli ještě někdo nechce něco po mně tam. Nechce, dobrý, můžu se začít věnovat tomu, proč jsem zapnul počítač. Pustím si Elements od Lindsey a záhy zapomínám, co jsem to vlastně chtěl. Tak znovu otevírám zprávy, jestli se náhodou něco nepřihodilo - samozřejmě - nová zpráva je o tom, že Ukrajinci zajali několik ruských vojáků operujících na ukrajinském území. Hm, pomyslím si, že Putin má asi o kolečko navíc a deprimován zprávami se dívám po svém stole, který je právě uklizen a zrak mi sjel na šerifskou hvězdu, kterou mám z letošního tábora.

Vtom si vzpomenu, že mám napsat něco pro Žabku a Tecklise do Lokali. Místo toho abych něco napsal, tak přemýšlím o tom, co mě čeká. Zahajovací výprava ke Šmudlovi na chatu, typicky spousta testů a spousta dalších věcí. Vtom se mé myšlenky přesouvají k právě dokoukané čtvrté sérii Game of Thrones. Jak tak přemýšlím a píšu něco do Lokali, tak pomalu přicházím na to, že kromě školy, skautingu a jednoho školního projektu nedělám nic zajímavého. Je pravda, že v poslední době se skautingu věnuji víc než kdykoli předtím a plánuji, že bych chtěl zůstat takhle aktivní. Například o prázdninách jsem si udělal čekatelky. Což pro mě byla velmi dobrá zkušenost (jo tuhle zkušenost doporučuji každému, je to fakt super). Potkal jsem tam spoustu prima lidí, se kterými se stýkám

pořád. Tak bych chtěl zkusit nějakou větší akci jako je třeba Obrok a tak podobně. Pravdou je, že mám spoustu nápadů, co bych chtěl dělat. Například jsem si chtěl postavit multikoptéru, naučit se pracovat s green screenem a udělat krátký animovaný klip, ale problém je ten, že na takové věci prostě nemám čas.

Jelikož mám hlad jako vlk a od té doby co jsem přišel, jsem nejedl nic jiného než meloun - jo opravdu jsem jedl meloun. Tak si jdu dát něco k jídlu a připravit si batoh na zítřejší výpravu a proto se s vámi rozloučím. Mějte se krásně a nazdar.

MALÁ MOUDRA

„Humor je jedním z nejlepších kusů oděvu, který může člověk ve společnosti nosit.“ - W. M. Thackeray

„Smích je nejkratší vzdálenost mezi dvěma lidmi.“ - V. Borge

TÁBOROVÁ ZPRÁVA ZE SEDLA

ZÁPIS + FOTO: LOGAN

Letošní tábor v Sedle proběhl za mimořádného stavu – nedostatku táborníků. Mnozí se přihlásili, ale nakonec se odhlašovali. Z nejrůznějších důvodů. Tak nakonec se posádka tábora skládala z kmenových členů OS klubu - Logana, Akély, Jájiny a Berdyho. Přidružil se turista Jarda a Berdyho dcera Lucka.

Ráno v táboře

se zapaloval oheň, u kterého se dělaly pracovní i klubové porady. Kytara sice byla, ale ve stavu nepoužitelném - scházely 2 struny.

Počasí bylo v první polovině tábora proměnlivé, v noci teploty + 5° až +7°C, ve středu ráno přišla slušná buřnice s deštěm. Jediná za celý týden.

ČASOSLED ČINNOSTÍ V TÁBOŘE

23. 6. průzkum v okolním lese: žádná houba, žádná borůvka. Oběd nestylový - smažené rybí prsty + brambory. Po obědě jedeme na nákup do Nové Bystřice. Večer sedíme u ohýnku a různě debatujeme o všech denních událostech.

24. 6. Po snídani jedeme na průzkum do obce Hůrky, kam jsem se dostal v roce 1963 jako čerstvý voják. Potkáváme místního pekaře, který nám dává zprávu o stavu obce, kde žije 67 lidí. V budově naší bývalé roty jsou holobyty pro neplatiče nájmu v Nové Bystřici. Konec světa - vyhnanství. Jedeme směr Staré Město pod Landštejnem. A máme v plánu navštívit oboru s bizony. Ti jsou ale od plotu obory vzdáleni na pastvině asi 200 metrů. Zklamání jedeme do Nové Bystřice na oběd z vlastních zdrojů. K večeři bude vepřový guláš s knedlíkem. Ten mají oldskauti rádi.

25. 6. v 6.05 začala nad táborem velká bouře a prší až do 9 hodin. Odpoledne dřevaříme a Logan dělá rybízový koláč. Koláč se povedl a bude k snídani. Obchůzka tábora u rybníka. Nic se neděje.

26. 6. Jasno ale chladno. Roztápíme kotel na teplou vodu. Nějaký hlodavec nám okousal ve spížirně točený salám do leča. Budou špagety se sýrem. Mančaft ani neprotestuje. A dávají si i nášup. Odpoledne je trénink střelby ze vzduchovky. Bylo v plánu vyhlášení Supova memoriálu ve střelbě, ale je nás málo - jen tři. Jdeme se podívat na tábořiště skautů A. B. Svojsíka z Jindřichova Hradce. U jídelny mají vybetonován celkem robustní podzemní bunkr! Večer u ohně probíráme program na další pololetí roku.

Začalo se společnou cestou vlakem 22. 6. z Hlavního nádraží Praha v 11.37 směr Benešov, Soběslav, Veselí nad Lužnicí – zde „přesed“ na motoráček do Jindřichova Hradce, kde působila velmi horlivá revizorka namísto průvodčí. Z Hradce jsme jeli již s Berdym směr tábor. Po příjezdu jsme se seznámili s táborem, vybrali si ubytování podle svých požadavků a uložili věci i zakoupené potraviny.

Klasický táborový program zaměřený na skautské dovednosti a soutěže se letos nekonal. Spíše jsme dozorovali úložiště věcí u rybníka pro 309. oddíl. Konali jsme užitečné táborové práce – zásoba dřeva, oprava lávky, vodovodní přípojky, stanové doplňky. Každodenně se vařil oběd a připravovala večeře. Jednou za dva dny

27. 6. Noc je studená ažaž. Ráno ale jasno a +10°. Snídaně: bílá káva, tvarohové buchtý a koláč. Jako v Internacionálu. Houby stále nikde. Uklízíme pingponármu. Večer u ohně jíme chleba s májkou, ale přijede v 21.00 Berdy a doveze buřty. Šup s nimi nad plameny. Večerka je v 22.30.

28. 6. Ráno začalo bujným zpěvem plectva a po 8 hodině na horní lesní silnici jede kontrolní vůz od zdejší Veteran Rallye. Na sousední tábor se dostavili táborníci – šli 4km pěšky od Číměře. Berdy dovezl jejich bagáž z Prahy. Začínáme uklízet a vyklízet stany. Taky plac okolo centrálního ohniště. To má rád Akéla. Likvidujeme zásoby i odpadky a čistíme sporáky v kuchyni. V půl druhé rallye má hodinovou pauzu tak vyrážíme s Berdybusem směr Horní Pěna, Jindřichův Hradec a pak na Prahu. Oběd si dáváme v Kardašově Řečici, kde mají právě pouť. A pak již rovnou do Prahy. Tábor skončil, žádný zraněný ani nemocný. Ve třech tak to je něco jako služba na majáku... Příště, kdo ví.....

Uklizený plac okolo užítkového ohniště

CO TĚ NAPOSLEDY ROZESMÁLO?

ŽABKA: Hláška „No sem s nim vyběh jak se Zátopkem“

POMNĚNKA: Má spřízněná duše

MRŇOUS: Hermionka

LOVEC: Vyprávění o balících metodách mého kamaráda.

KLÁRA: Situace v práci

ŽELVA: Jak bezdomovec na Smíchově zpíval a tančil

TECKLIS: Spolužáci z gymplu se kterými jsme se sešli po 8 letech. Bylo fajn vidět, jak se za těch 8 let změnili a přitom nezměnili.

BART: Scénka Zdeňka Izera

VICKY: Kamarád na oslavě.

MELOUN: Když pršelo, tak autobus ohodil jednu paní, ta byla pak celá mokrá a její reakce byla fakt vtipná.

ŠPÁGA: Když jsem přijel na vlajkovku, vybalil stan a v něm nebyly tyčky.

BREPTA: Moje nešikovnost :D

ŽVEJK: Rozesmátý jsem byl vlastně celý uplynulý víkend, který jsem trávil společně s týmem ve Vídni. Zejména večerní návštěva Prateru byla jedním velkým záchvatem smíchu. Až na malou výjimku, když jsme vyjeli na jedné horské dráze nahoru a v hrůze čekali, co přijde. Byli jsme prý nejhlasitější vagónek v celém parku.

JEŽEK: Kamarádovy příhody z cest po východní Evropě

KULDA: Asi můj bratr, ale čím, to už si napamatuju.

ANKETU STVOŘILY, REALIZOVALY A DODALY HERMIONA A VLNKA

KRÁTKÁ ZPRÁVA Z TÁBORA OD MALÉHO PRINCE

ŘÍZEK (305. VLČATA)

Jelikož jsme jako 305. smečka vlčat loňský tábor trávili ve Stvolínkách u České Lípy s vlčaty z Liberce, rozhodli jsme se letos opět o malou změnu. Tentokrát jsme tábor strávili po dvou letech opět na naší střediskové základně v Sedle u Jindřichova Hradce. Hlavním sparingpartnerem pro táborové dění byly naše světlušky. Celý tábor provázela společná hra a to na motivy příběhu Malého prince od Antoina de Saint-Exupéryho. Plnili jsme řadu úkolů, přičemž hlavním cílem bylo pomoci dostat se Malému princovi zpátky na jeho planetku. Kromě toho jsme také plnili tzv. úkoly jednotlivců, které byly sestaveny na bázi klasických bobříků dle knihy Dva divoši. Před táborem jsme ovšem byli jako vždy plni napětí. Bude se program líbit? Nebude mít někdo nějaký úraz? Neonemocní? Vyjde počasí? A tak dále a tak dále... Teď zpětně můžeme říci, že ani jedna z těchto obav se naštěstí ani vzdáleně nenaplnila! Nikdo se nezranil ani neonemocněl, počasí vyšlo naprosto náramně, ale co je nejdůležitější, program snad všechna vlčata a světlušky prostě bavil! A to je pro nás s Pomněnkou, s kterou jsme tábor pro naše mladší společně připravovali, ta zásadní zpráva.

Důležité je ještě zmínit, že na táboře byli kromě vlčat a světlušek, také naše skautky a skauti. Těm patří veliký dík za zajištění táborových služeb a vůbec celého jeho chodu a jejich vedení pak za vydatnou pomoc při práci s vlčaty i světluškami. Tak snad to napřesrok bude třeba ještě lepší!

SLOVO ČÍSLA: INEXHAUSTIBLE /INIG'ZÖSTƏBƏL/

= NEVYČERPATELNÝ

BOURÁNÍ TÁBORA

MELOUN

Poslední prázdninovou sobotu jsme se sešli v počtu 8 lidí na parkovišti před Billou. Tecklis, který měl jet, nakonec nejel. Záhy jsme odjeli do Sedla na louku, kam jsme přijeli mezi devátou a desátou. Naházeli jsme si věci dovnitř a začali jsme pracovat.

Nejprve jsme odvozili všechny věci z horní louky a zároveň jsem je zaklízeli. Ráno bylo poměrně hezky, ale před obědem, když jsme se vrhli na bourání stanů, začalo pršet. I tak jsme všechno zaklidili a šli na oběd. K obědu bylo něco, co si vážně nepamatuji, co bylo. Navíc je to tak zbytečný vědět, že ani nevím, proč to píšu. No - po obědě jsme šli s Mrňousem sprovodit ze světa pánskou latrínu. To nám trvalo do večere. Mezitím ostatní zaházeli dámskou latrínu a zaklízili všechny věci a navečeřeli se. Potom, co jsme to s Mrňousem dodělali, tak jsme si šli dát párky, co tam zbyly a po večeři jsem se šli s Hermionou, Vlnkou, Špagetou a jeho spolužáky do knihovny. Tam jsme byli asi dvě hodky. Cestou zpátky někoho napadlo, že bychom se mohli jít vykoupat do rybníka. Večer byl teplý - tak proč ne. Když jsme vlezli do rybníka, tak jsme málem zmrzli, ale nakonec to byl asi ten nejlepší nápad za celý den. Po koupeli v Sedelském rybníce jsme si šli lehnout. Ráno nás přišli vzbudit v devět, takže jsme vylezli až v deset. Najedli se, zabalili jsme si věci a stany a pak jsme vyrazili směr Praha. Kupodivu jsme projeli bez větší zácpy. V Praze jsme zaklidili věci, které jsme vezli a pak jsme se rozešli.

ONOMATOPOEIA

Onomatopoeia (= zvukomalebná slova) jsou slova, která foneticky napodobují různé přirozené zvuky, např. „brrr“, „klap“, „bác“.

Pro příklad slova hřmít, plácnout, řinčet, v angličtině například murmur (mumlat).

A chcete-li znít jó chytře, zkuste někde vytáhnout, že něco je „onomatopoeický výraz“ :-)

DOPLNĚK SKAUTSKÉ PRAXE Č. 1

MIDLOCH MIDDLOCH

Psáno exkluzivně pro „Lokali“ - časopis pražské skautské Pětatřicítky, Londýn, 3. 5. 2014

Kdo zdědil brožurku Skautská praxe, kterou vydal br. Velén Fandrlík ještě v Anglii za II. světové války, opatruj ji. Ta moje, když jsem ji viděl naposled, ještě voněla pryskyřicemi borovic stařkovských lesů, trošku tábornicky umolousaná, leč kouzelná. Tedy držíš-li ji, ochraňuj, užívej a prubuj ji. Skautem/skautkou je člověk celý život. Poněvadž věk od dob zálesáckých ale pokročil, technologie je jiná a zážitky rovněž, musíme tedy trošku jít s dobou. . . ale ne moc!

Jak to ale začalo? Nová skautská praxe není jen tak!

Nedostal jsem ještě z Anglie moje auto, ale Peta a Wlady, že prý než přiletí další skautky a světlušky na prázdniny, musíme vyzkoušet Petin stan i její novou Cortinu IV, se zesíleným pérováním a výbavou pro pravé africké safari. Prstem na mapě jsme ťukli na silnici k největšímu zambijskému národnímu parku Kafue (22400 čtverečních kilometrů), kousek (168km) západně od Lusaky. Usmysleli jsme si, že za bránou Nalusanga (66,4 km) odbočíme u stanice Olumomeshi jižně na Ngoma prales. A pak pojedeme přes „džungli“ (Ngoma forest) jižním směrem rovnou k Livingstone a Viktoriánským vodopádům, a odtud zpět do Lusaky. V řízení se budeme střídat, já už konečně udělal zambijskou řidičskou zkoušku (ale to je zas jiná historie). Wlady neřídí. Cha cha cha, lehce se po evropsku plánuje! Peta má sice své africké stužky, ale já a kamarád Wlady z university (UNZA-Lusaka) kde jsme oba učili na strojařině, jsme byli v Africe zelenáci. Nicméně odvahu skauta, jak víme, nic neodradí.

Sbalili jsme, natankovali a jeli. Na bráně parku jsme byli upozorněni na mouchu ce-ce (tsetse), což je potvůrka podobná ovádu, ale nosí spavou nemoc. Usmívali jsme se.

Než jsme odbočili na Ngoma chtěli jsme doplnit benzin, ale všechny pumpy po cestě byly prázdné. Zatím jsme jen pokrčili rameny. Padesátilitrový tank Forda byl dostatečně plný. Jeli jsme dál. Lesní stín nás po chvíli lákal k svačině. Vysedli jsme a z proti termitích obalů rozbalili jídlo. Nestačili jsme se ale ani nadechnout svěžích vůní a snesl se na nás mrak. „Ce-ce!“. Peta zavyla křováckým skřekem a vrhla se zpět do auta. Samozřejmě jsem nečekali a následovali jsme ji.

V těsně zavřeném autě se sousty svačiny jsme polykali první zkušenost safari. Několik nehezkých much jsem rozmáčkli na předním skle.

Další cesta byla lemována skoro třímetrovými travami, jako někde v pampě. Zajímavé. Hltali jsme další kilometry, ale ani u dalších benzinových stanic šťáva pro Petinu Cortinu netekla. Kdo zakusil nervozitu na palubě auta když dochází na cestě benzin, ví. V Evropě je to ale většinou legrace. Zde desítky kilometrů nic a nic a nic. Naděje u stanice ltezहितzehi vyprchala, prý benzin nedostali už týdný.

Po asi deseti kilometrech, v řídkém lese vzdušnou čarou pár km od jezerní nádrže Kafue jsme se rozhodli, že zde rozbijeme tábor. Wlady si začal dělat legraci, že když v Ngoma Lodge nebude benzin, necháme tam Petina nového Forda termitům a objednáme si aero taxi zpět. Se supěním Peta vybalovala jídlo, kanystr s vodou a spacáky, zatímco my dva stavěli její tropický stan.

V rovníkové Africe přichází tma ve čtvrt hodině a tak jsme unaveni cestou raději zalehli, jen proto, aby nás probudilo mňoukání leoparda či leopardů, kteří zde měli být a zřejmě někde na stromech hlídkovali.

Po lehkém vzrušení jsme ale znovu usínali a přespali až do bzučení afrického rána. Ce-ce se tu nevyškytovaly. Žádné

divoké zvířectvo, mimo přelet snad volavek či plameňáků jsme vizuálně nezaznamenali.

Ke stanici Ngoma jsme dojížděli s obavami jak to dopadne. Heuréka! Dostali jsme plnou bandasku, což do města Livingstone mělo plně dostačovat. Po silnici do Lusaky zpět je už „civilizace“, tam jistě nebudou problémy.

S kuráží jsme se rozjeli znovu do pralesa. Na stanici Ngoma jsme dostali sice varování, že po cestě do Livingstone je nějaký vojenský prostor a písčiny, ale nevěnovali jsme tomu evropsanky pozornost.

Přejeli jsme polní/sportovní letiště a pokračovali dál na jih písčitou cestou necestou. Ford se držel. Až. . . narazili jsme na zásek, pak na druhý a další, které jsme nemohli už objet. Písek začínal být hlubší a hlubší. Varování ve stanici mělo zřejmě vážnější podklad. Vysedli jsme a šli kousek pěšky. Zjistili jsme bez výstražných znamení, že zde je rozsáhlý vojenský prostor, a písek stále hlubší. Petin Ford neměl náhon na čtyři kola. Nedalo se nic dělat, po dalších metrech jsme zapadali hlouběji a hlouběji. Nezbyvalo nic než se vrátit. Po obtížném manévrování se mi podařilo Forda obrátit, ale písek po noci zvlhlý, tedy pevnější, rychle vysychal a my beznadějně zapadali. Peta převzala na chvíli volant, jen k tomu, že zapadala a nakonec zapadla ještě hlouběji.

Wlady radil abychom auto rozhoupali. Zkusili jsem to jen s výsledkem, že jsme zapadali po větší délce. Písek jako frézován terénními pneumatikami létal v prašných oblacích kolem.

A zde přichází poznatek, který soudím slouží zařadit do moderní skautské praxe.

Žádné kameny, které by se do díry před kola daly položit jsme okolo nenašli. Větve se beznadějně lámaly a zadíraly jako do pohyblivých písků.

„Jsmo inženýři né, proč nezavoláme jeřáb he,he he“. Vtipkoval Wlady ale... Peta uviděla v dálce mezi stromy slona. Víím, napadne vás (jako Wladyho), z cirkusových produkcí slona zapráhnout. Legráčka! Africký slon není ale cirkusák ani legráčka. Samotář „bull“ by nás klidně mohl rozšlapat, kdyby nás viděl a rozdráždil se jen naší přítomností. Když je člověk v nebezpečí uvažuje obvykle rychleji. Nemáme jeřáb, ale máme v kufru auta hever, napadlo mne. Heverem vyzdvihneme auto nad úroveň koly vybagrované jámy, tu vyplníme pískem ten dusáním a pruty zpevníme, položíme nejsilnější větve napříč směru a pomalu vyjedeme.

Peta pozorovala slona a doporučovala, abychom byli co nejtíšší, nemluvili a jakoby nic pokračovali v práci. Jen žádné kovové nárazy a zvuky. Nicméně není nám zrovna volno. Máme všichni našťestí khaki oblečení, takže nás snad slon neuvidí. Bílá látka, jak informovala tiše „Afričanka“ Peta, totiž prý může slona rozzuřit. Je to něco jako pro býka, či krocana červená.

Slon ale, jak jde, tak láme větvičky a pase se. Bud' nás neviděl nebo nás nevnímá jako jemu nebezpečné. Pomalou chůzí nás míjí ve vzdálenosti snad dvou desítek metrů. Zafixoval jsem hever a pomalu otáčím klikou. Téměř bezhlučně se kolo dostává z prolákliny. Slon se vzdaluje. Asi po pěti minutách mizí mezi křovisky a stromy docela. Vyplňujeme díru jak nejlépe umíme.

Můžeme pokračovat. Snižuji karoserii, vyjímám zvedák. Peta nasedá a já dávám pokyny aby nevybočila z dráhy a nezapadla znovu. Malinko se rozjíždí. Přirychlila ale příliš, kola proklouzla a frézují písek. Vůz zapadá beznadějně znovu.

Hever ven a pod auto a znovu karoserii nahoru. Opět vyplnit jámu. Vyjímám a uklízím hever. Je ale zřejmě, že si musíme udělat delší rozjezdovou dráhu. Pokládáme tedy pruty a větve po délce asi osmi metrů. Peta mi mávne rozklepanou rukou k volantu. Startuji a šolichám spojku nejněžněji jak možno. Ford vrní a plíží se po leopardsku. Jedu ještě asi deset metrů za dráhu z prutů. Peta i Wlady oporně nasedají. Znovu rozjíždím s minimálním přiryčlením.

Jedeme. A jedeme zpět až do Lusaky bez problémů. Jen na bráně Nalusanga nás strážci zastavují a vychytávají ce-ce. Prý aby se nerozvezly po kraji a neohrožovaly dobytek. Ze stejných důvodů, aby se neroznášela tropická slintavka a kulhavka musíme očistit boty a projet vozem desinfekční lázní.

Možná, že už jste radu co dělat v písčinách někde slyšeli. Já hořejší příběh vyprávěl na Jamboree v Mariánském údolí u Brna před pár lety. Ať tak či onak, jednou se možná dostanete do podobné situace, třeba v pískách u Staňkova. Pak vzpomeňte na skautskou praxi z pralesa Ngoma. Budete mít asi štigro, že vás nevyruší mohutný slon samotář, skaut ale musí být vždy připraven, co kdyby...

DVA MOMENTY Z TÁBORA

TECKLIS (STŘELKA)

Haf haf! Haf haf! Haf haf! Haf haf! Haf haf!

Nad táborem se nese štěkání. Odráží se od stromů, prochází stany, sedá v kuchyni, usazuje se v hrncích, děsí děti a irituje vedení.

Haf haf! Haf haf!

Normální pes by neštěkal půl hodiny v kuse. Dávno by to zabalil a šel dělat psa někam jina. A šílený pes by neštěkal tak pravidelně.

Haf haf! Haf haf!

Štěká Achil s Tecklisem. Střídají se, každý štěkne jednou. Způsobem loveckých psisek vyštěkali Hermionu do rybníku. Teď se koupe v relativní bezpečí rybníka s ostatní posádkou tábora, zatímco ohaří na konci mola dělají co umí nejlépe.

Haf haf! Haf haf! Haf haf!

Slovo dalo slovo, ale sehrané duo žádné nepotřebuje. Nalodili se na pramici a odráží. Šalupa se přídí zařízla do zpěněných vln Sedelského rybníka. Posádka, jakou by si nepřál žádný kapitán, se nijak neskrývá.

Haf haf! Haf haf!

Hafot mořských vlků přilákal zlobu vodních běsů. Rozpálení doběla, čeří svou ploutví vodu blíže a blíže páru Mrňouse a Hermiony. Byli námořníci tak hloupí, že se jim vydali na milost? Ne! Vytahují suché ručníky patřící běsům. Ty si sami neutopí!

Haf haf! Haf? Haf?!

Ručníky nepomohly. Šalupa šla ke dnu. Mokří psi stojí na molu a sledují, jak pod nimi roste louže.

Haf? Haf.

A je ticho nad rybníkem.

✓ Jindřichově Hradci se strhla hrozná bouře. Já, Achil, Meloun a Bart, my kluci, co spolu mluvíme, jsme se společně schovali do zámeckého podchodu. Pak se zdvihl vítr a naším směrem přiletěl takový ten čtyřnohý stan, co pod ním dvě děvčata prodávala charitativní cihly. Jsme gentlemani a navíc skauti, bereme stan a vracíme ho na jeho původní místo. Obyvatelky jsou nadšené, společně mokneme, držíce neúspěšné rogalu u země. Má zlomené žebro, kdyby umělo chodit, kulhalo by. Srážky sílí. Padají ledové koule. Teče nám do bot. Stanem teče do charitativních cihel a polštářů a barviček. Voda na zemi a v botech je ledová. Zamrzá nám úsměv na tvářích. „Proč se tak blbě smějete?“ ptám se skautských bratří. „Nemůžeme přestat, asi nám přimrzly úsměvy!“ Bouře odešla. Voda odtékla. My odešli. Děvčata zůstala. Když jsme šli příště kolem, neúspěšné rogalu stálo už jinde a holky nám nabízely charitativní placku. A všechno to sledoval pár čápů ze zámeckého komína.

OS EXPEDICE NA CHODSKO

LOGAN

A bylo odstartováno směr Bělá nad Radbuzou. Tažení se zúčastnili: Berdy s chotí Jitkou a dcerou Luckou, Standa, Renata, Logan, Jájina a Akéla. Ubytování bylo v penzionu Radbuza vedle Obecního úřadu. Jako první programovou akci jsme udělali návštěvu místního kostela v celorepublikové kampani Noc kostelů. Kostelem nás provedl sympatický mladý farář a věnoval nám upomínkové brožurky o historii kostela p. Marie Sedmiboletné.

Druhý den byl poznamenán průzkumnou cestou směr Velký Zvon a ke skalám zvaných Kocovy kameny. Jsou to kameny, na nichž je v němčině vytesáno poděkování za ochranu při bouři, která družinu feudála Kotze z Dobrše zastihla. Naše skautské schopnosti nám pomohly nápisy a jména odtajnit. K objektu Velký Zvon jsme se nedostali z důvodu utajení (armáda). Přesunuli jsme se do městečka Poběžovice, kde je zpusťlý, ale k rekonstrukci připravený zámek, který jsme si zevně prohlédli a pozdravili se s čápem - kousek od čerpací stanice PHM. Standa s Renatou si zakoupili v květinářství zlevněné macešky, našli jsme také dům, kde deska hlásala, že zde nějaký čas pobýval mistr Bedřich Smetana. Zámek patřil baronu von Coudenhove-Calergi, který si vzal za manželku japonskou princeznu Mitsuko.

Pak se nám to pěkně jelo krásnou krajinou do obce Klenčí pod Čerchovem, kde jsme shlédli pěkné muzeum J. Š. Baara. Cestou z muzea na Výhledy, kde je veliký pomník J. Š. Baara, nás dohnala bouře a průtrž. Naše cesta okolo

poledne byla tedy přerušena ve prospěch restaurace a hotelu Výhledy, kde jsme poobědvali a prohlédli si i historické muzeum sestavené z domácnostních potřeb a přístrojů.

Od pomníku jsme se přemístili do Újezda ke Kozinovu statku, kde je rovněž jeho muzeum. Dále jsme se zastavili v Domažlicích, kde se šplhalo na městskou věž, v obci Koloveč jsme navštívili rozsáhlé sbírky Muzea techniky a řemesel. A závěr výpravy byl v zámku Horšovský Týn, kde se všem velice líbilo a měli jsme opravdu výtečnou průvodkyni.

Co obnáší měsíční tábor?

Hermionka&Vlnka

30 dní strávených v totální divočině
smrad & mastný vlasy
megamac randy se spoustou super lidí
hmyz všudeee
14 jako vedení + 14 dní jako děti
šťěkání
Jindřicháč... a né jednou
stres z Třech orlích per
spiisti sipir hlišik

KURČO BEZ DROBKOV tancující makarénu
(díky, Vicky)
přežití metr a půl nad zemí - all inclusive
(ale uvař si sám)
mravenčí obléhání našeho tee - pee
(vyhrávali)
„Jsem krásná, mám bareť“
zneškodňování zákeřného Bramboria
(ochranné pomůcky nutné)

A to nejlepší? 305 i 309, to chceš, kámo, víš co!

305ové dojmy z tábora

hospůdka
pravé prso je větší
tee-pee
kofola
Slavíkova postel
hyperbolický para-
boloid
VZP smrdí
neseme 5 m dlouhý
klacek

prekérka
No Pysk
gafa tee-pee
splachujeme
česnek
sít'
telina
bramborium
hlídka
stavění ohniště

šití tee-pee
gaffa
Řízkův telefonát
party hard s Vicky
Štěpánův svinčík
já jsem strašně ne-
zodpovědný
no to byl teda fórek
pórek

konečně bez Kuby
jé, je tam díra
spadnul na nůž, a
pak ještě osmkrát
Želva, kuře a sekera
noční pochod s
jelenem
dýchánek s opkou
Hermiona honí
Pandu

Co se líbilo světluškám a vřátům na táboře 309.?

Že jsem šla do lesa
Když jsme konečně šli
nakupovat a já jsem si
koupila lízátko
Když jsme šli do Akva-
parku
Včerejší bojovka (ces-
ta na osamělé místo)
Hra sedm statečných
Jak jsme byli na ohni

Jak jsme vyráběli ty
kostýmy
Že tu byla Hermiona
a Vlnka
Všechno
Hry
Plavání v rybníce
Hry v lese
Plavání na lodičkách
Lezení na strom

Venku v akvaparku
když přšelo
Pečení kukuřičných
plackec na ohni a
špekáčky
Rozdělávání ohýnku
Jak jsme honili skauty,
kteří nám kradli úrodu
Lektvar (hra, kde se
vařil podle náročného

receptu lektvar)
Plnění úkolů na získá-
vání jídla
Borůvky
Plížení potmě
Výlet, kde mi bylo
špatně (Landštejn)
Jak jsme šli na bunkry
Závodění ve vodě
Mrkeeeev!

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10
4. číslo 2014, ročník XXIX.

Adresa: Dürerova 2170, Praha 10, 100 00
Bankovní spojení: 1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla: 24. 10. 2014

Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Žabka - Kateřina Vančurová, Líba - Libuše Vodičková,
Mrňous - Jakub Štros, Ruda - Rudolf Dobiáš

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

Střediskové stránky, přespání v Praze:
www.skauti-strasnice.cz